

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania małoletniej J. R. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę J. R.1
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.
o ustalenie niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie
z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ua 73/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego K. K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 8 lipca 2021 r. oddalił apelację wnioskodawczyni J. R. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego małoletniej J. R.1 od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 14 maja 2020 r., oddalającego odwołanie J. R. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z 27

listopada 2019 r., utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z 29 sierpnia 2019 r. zaliczającego małoletnią J. R. do osób niepełnosprawnych z powodu przyczyny niepełnosprawności określonej symbolem 11-I, od 20 grudnia 2012 r. i uznającego, że wnioskodawczyni nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W wywiezionej od powyższego orzeczenia skardze kasacyjnej odwołująca się, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie oddalającym jej apelację, podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 4a ust. 1 i 2 w związku z art. 6b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w związku z § 1 pkt 2 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia, przez ich błędną wykładnię i uznanie, że małoletnia jako dziecko niepełnosprawne nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, w sytuacji gdy występowały przesłanki i okoliczności wskazujące, iż małoletnia jest osobą niepełnosprawną również ze względu na konieczność sprawowania nad nią całkowitej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznym ograniczeniem możliwości samodzielnej egzystencji. Skarżąca podniosła także zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 278 w związku z art. 286 w związku z art. 232 zdanie drugie i art. 233 w związku z art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c., polegającego na bezzasadnym pominięciu wniosków dowodowych o: przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lub opinii innego biegłego sądowego oraz dowodu z przesłuchania matki małoletniej na okoliczność codziennego funkcjonowania skarżącej i zakresu pomocy zapewnianej jej przez rodziców - a w konsekwencji wydaniu rozstrzygnięcia w sprawie w oparciu o własne przekonanie Sądu drugiej instancji, bez przeprowadzenia wyczerpującego postępowania dowodowego i zasięgnięcia opinii biegłych z zakresu psychologii lub psychiatrii, które to uchybienie niewątpliwie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty, odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę orzeczenia

Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z 27 listopada 2019 r., utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 29 sierpnia 2019 r. i orzeczenie, że J. R. wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, a także o zasądzenie na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika z urzędu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność skargi. Sąd Okręgowy wydał bowiem wyrok, pomijając zgłoszone przez odwołującą się wnioski dowodowe oraz zarzuty do opinii biegłego w zakresie wpływu choroby małoletniej na konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania matki skarżącej. Tymczasem w sprawie zachodziła konieczność przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego, który powinien łącznie ocenić wpływ choroby skarżącej (szczegółowo analizując objawy i codzienne funkcjonowanie małoletniej), a także dowód z przesłuchania matki odwołującej się na okoliczność zapewnienia małoletniemu dziecku stałej lub długotrwałej pomocy w zaspakajaniu potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne dziecku w jej wieku.

Sąd Okręgowy w sposób oczywisty naruszył zatem art. 278 w związku z art. 286 w związku z art. 232 zdanie drugie i art. 233 w związku z art. 382 k.p.c., co miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez pominięcie zgłoszonych wniosków dowodowych i rozstrzygnięcie niedający się usunąć wątpliwości, których wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych z zakresu psychologii lub psychiatrii, w oparciu o własne przekonanie Sądu drugiej instancji, bez przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lub opinii innego biegłego sądowego, mimo zaistnienia ku temu potrzeby wiadomości specjalistycznych z zakresu medycyny wobec okoliczności zaistniałych w toku rozpoznawanej sprawy oraz bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania rodziców małoletniej na

okoliczność codziennego funkcjonowania skarżącej i zakresu pomocy zapewnianej jej przez rodziców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX

nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Wypada zauważyć, że wniosek skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty jest na zarzucie rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, polegającego na pominięciu zgłoszonych przez nią wniosków dowodowych i rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości, których wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych z zakresu psychologii lub psychiatrii, w oparciu o własne przekonanie Sądu drugiej instancji, bez przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lub opinii

innego biegłego sądowego oraz bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania rodziców małoletniej na okoliczność codziennego funkcjonowania skarżącej i zakresu pomocy zapewnianej jej przez rodziców.

Wobec przedstawionych zarzutów należy podkreślić, że w niniejszej sprawie Sądy *merity* ustaliły, iż małoletnia J. R. jest osobą niepełnosprawną od 20 grudnia 2012 r. z powodu przyczyny o symbolu 11-I. Rozpoznane u niej schorzenie, czyli cukrzyca typu 1 bez obecności powikłań przewlekłych, powoduje w jej przypadku konieczność stałego codziennego współudziału opiekunów dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Sądy obu instancji podzieliły w całości wnioski zawarte w opinii biegłej diabetologa, której zdaniem u małoletniej nie występuje niezdolność do samodzielnej egzystencji. W ocenie biegłej, wnioskodawczynie samodzielnie zaspokaja podstawowe potrzeby życiowe, za które należy uznać samoobsługę w postaci czynności higieny osobistej, czynności fizjologicznych, spożywania posiłków, komunikacji i poruszanie się. Nie zachodzi konieczności zapewnienia małoletniej stałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wobec kategoryczności opinii biegłej diabetolog, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego i zwrócenia się do autorki opinii o ustosunkowanie się do zarzutów odwołującej się.

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wyjaśnił, że wbrew twierdzeń pełnomocnika skarżącej o pominięciu dowodów przedstawionych w sprawie, a to w szczególności pominięciu zaświadczeń lekarskich, opinii psychologicznych, zaświadczeń od dietetyka, opinii pedagoga szkolnego, w rzeczywistości dokumenty te nie zostały pominięte, gdyż stanowiły materiał dowodowy w niniejszym postępowaniu. Zgromadzony w trakcie postępowania przed Sądem pierwszej instancji materiał dowodowy jest zaś w pełni wyczerpujący i pozwala na poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy pominął zatem dowód z łącznej opinii biegłych z zakresu diabetologii, psychologii i psychiatrii wobec braku podstaw do ich przeprowadzenia. Sąd drugiej instancji wyjaśnił również, z jakich powodów pominął dowód z przesłuchania matki małoletniej.

Konkludując, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołująca się nie spełniła kryterium niepełnosprawności wymagającej stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, bowiem stwierdzone u niej schorzenie w postaci cukrzycy typu 1 nie uniemożliwia skarżącej samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak samoobsługa w postaci czynności higieny osobistej, czynności fizjologicznych, spożywania posiłków, komunikacji oraz poruszania się. Wprawdzie małe dziecko wymaga większego zakresu opieki niż zdrowe dziecko, jak również wymaga stałego współdziałania opiekuna w procesie leczenia i edukacji, to nie może ona zostać zaliczona do osób wymagających stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. J. R. wypełnia bowiem wszystkie podstawowe czynności przewidziane dla osoby w tym wieku, a więc nie jest ona niezdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, czy komunikowanie z otoczeniem. Sąd drugiej instancji zauważył również, że małe dziecko choruje od 7 roku życia, zaś potrzeby dziecka, także chorego, zmieniają wraz z jego rozwojem psychofizycznym, dlatego okoliczność, iż odwołująca się wcześniej potrzebowała stałej opieki i uzyskała stosowne orzeczenie, w sposób oczywisty nie może implikować konstatację, że takiej stałej opieki będzie potrzebowała zawsze.

Kierując się powyższymi przesłankami, Sąd odwoławczy na podstawie art. 4a i 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jak również § 1 i § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności osób w wieku do 16 roku życia uznał, że odwołująca się wymaga konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji, jednakże nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Odnosząc się stawianych przez skarżącą zarzutów naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych, wypada zauważyć, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających

wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. W świetle bowiem art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399). Nie można przyjąć, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPiPS 2003 nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 182; z dnia 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494). Opinie biegłych, podobnie jak reszta materiału dowodowego, podlegają ocenie sądów rozpoznających sprawę, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Sądy mają zatem prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzygnięciu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2021 r., I USK 60/21). Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, gdy zachodzi taka potrzeba, w szczególności, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 20/13).

Sąd odwoławczy orzekał na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w oparciu o załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną wnioskodawczynie, przedłożone przez

odwołującą się dokumenty oraz wydaną w sprawie opinię biegłej diabetolog, a zatem lekarza, którego specjalizacja odpowiada rodzajowi schorzenia występującego u małoletniej. Zdaniem Sądu, opinia biegłej była wyczerpująca, należycie uargumentowana i jednoznaczna w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni jako nieimplikującego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nie można zatem przyjąć, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistych naruszeń przepisów zarzucanych mu skardze kasacyjnej.

Z kolei co do kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 299 § 1 k.p.c. w związku z nieprzeprowadzeniem dowodu z przesłuchania matki małoletniej w charakterze strony, należy zauważyć, że ocena konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony leży w gestii swobodnej decyzji sądu, opartej na analizie materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności. Dowód z przesłuchania stron jest dowodem fakultatywnym, subsydiarnym i symetrycznym. Według art. 299 k.p.c., sąd przeprowadza dowód z przesłuchania stron wtedy, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w razie ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z treści tego przepisu, sąd nie przesłuchuje stron co do wszystkich faktów będących przedmiotem postępowania dowodowego, lecz tylko co do faktów spornych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i to jedynie wówczas, gdy albo przeprowadzone dowody nie pozwoliły wyjaśnić istoty sprawy, albo nie ma innych dowodów, które pozwoliłyby wyjaśnić tę istotę. W myśl regulacji zawartej w tym przepisie, dowód z przesłuchania stron ma charakter posiłkowy, pomocniczy (subsidiarny), a jego przeprowadzenie nie może służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać wyników tego postępowania. Jest to dowód fakultatywny. Kompetencje sądu wynikające z art. 299 in fine k.p.c. nie mają charakteru bezwzględnego obowiązku, a aktualizują się one jedynie wówczas, gdy sąd uzna, że dotychczasowe rezultaty przeprowadzonego postępowania dowodowego nie prowadzą do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635). Gdy przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nadają temu dowodowi inny, obligatoryjny charakter, wyrażnie o tym stanowią; tak jest na przykład w postępowaniu odrębnym w sprawach małżeńskich

(art. 432 k.p.c.). Dowód z przesłuchania stron nie ma charakteru obligatoryjnego w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, choć nie ulega wątpliwości, że może on okazać się konieczny wtedy, gdy nie ma możliwości przeprowadzenia innych dowodów lub gdy innych dowodów nie ma. W sprawie dotyczącej świadczeń z tytułu niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji pierwszeństwo należy przypisać dowodom z dokumentów (np. dokumentacji medycznej, historii choroby z placówek medycznych, epikryz opisujących pobyty w szpitalu, wyników badań, zaświadczeń lekarskich, prywatnych opinii lekarzy prowadzących leczenie itd.) oraz z opinii biegłych lekarzy adekwatnych specjalności. Tak też uczyniły Sądy orzekające w niniejszej sprawie.

Odwołująca się zmierza w istocie do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Wobec niewykazania przez odwołującą się istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 listopada 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz.18).

(JK)

[a]